

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS
2005 m. spalio 25 d.*

Byloje T-298/02

Anna Herrero Romeu, Europos Bendrijų Komisijos pareigūnė, gyvenanti Briuselyje (Belgija), atstovaujama advokatų J. García-Gallardo Gil-Fournier, J. Guillem Carrau, D. Domínguez Pérez, A. Sayagués Torres,

ieškovė,

prieš

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama J. Currall, padedama advokatų J. Rivas-Andrés ir J. Gutiérrez Gisbert, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovė,

* Proceso kalba: ispanų.

dėl prašymo panaikinti 2002 m. birželio 10 d. Sprendimą, kuriuo atsisakoma ieškovei suteikti ekspatriacijos išmoką, numatytą Europos Bendrijų Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnyje, ir su ja susijusias išmokas

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(pirmoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas J. D. Cooke, teisėjai R. García-Valdecasas ir V. Trstenjak, posėdžio sekretorius J. Palacio González, vyriausiasis administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2005 m. vasario 16 ir 17 d. posėdžiams,

priima šį

Sprendimą

Teisinis pagrindas

- 1 Šioje byloje taikomos Europos Bendrijų Pareigūnų tarnybos nuostatų (toliau – Tarnybos nuostatai) redakcijos 69 straipsnyje nustatyta, kad ekspatriacijos išmoka yra 16 % visos bazinės algos, namų ūkio išmokos ir išlaikomo vaiko išmokos, į kurias pareigūnas turi teisę, dydžio.

2 Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalyje skelbiama:

„Ekspatriacijos išmoka, sudaranti 16 % bazinės mėnesinės algos, namų ūkio išmokos ir išlaikomo vaiko išmokos bendros sumos, mokama:

a) pareigūnams:

— kurie nėra ir niekada nebuvo valstybės, kurios teritorijoje yra jų darbo vieta, piliečiai

ir

— kurie penkerių metų laikotarpį, pasibaigusį prieš šešis mėnesius iki įsidarbinimo, nuolat negyveno ir neužsiėmė savo pagrindine veikla tos valstybės europinėje teritorijoje. Taikant šią nuostatą, neatsižvelgiama į aplinkybes, kylančias dėl darbo kitoje valstybėje arba tarptautinėje organizacijoje;

<...>“

II - 4606

Bylos faktinės aplinkybės

- 3 Ispanijos pilietybę turinti ieškovė savo profesinę veiklą nuo 1993 m. sausio mėn. iki 2001 m. lapkričio mėn. vykdė *Patronat Català Pro Europa* (toliau – *Patronat*) delegacijoje Briuselyje; ši organizacija pagal 1993 m. sausio 15 d. su *Patronat* pasirašytą sutartį yra įpareigota atstovauti Katalonijos autonominio regiono (*Comunidad Autónoma de Catalunya*) vyriausybės interesams Bendrijos institucijose Briuselyje.
- 4 2001 m. lapkričio 16 d. ieškovė pradėjo dirbti Komisijoje pareigūne. Dėl ekspatriacijos išmokos gavimo Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto antroje įtraukoje nustatytas penkerių metų laikotarpis – vadinamasis referencinis laikotarpis – šioje byloje buvo nuo 1996 m. gegužės 16 d. iki 2001 m. gegužės 15 dienos.
- 5 2001 m. lapkričio 19 d. ieškovė susitiko su Personalo ir administracijos generalinio direktorato (GD) tarnybomis, kad būtų nustatytos jos teisės ir užpildyti priėmimo į tarnybą dokumentai. Per šį susitikimą ji žodžiu buvo informuota, kad ekspatriacijos išmoka jai laikinai negalėjo būti suteikta. Tą pačią dieną parengtoje asmens byloje taip pat buvo nurodyta, kad jai atsisakyta suteikti išmoką.
- 6 2002 m. sausio 18 d. ieškovė Personalo ir administracijos generalinio direktorato Asmeninių teisių administravimo skyriaus vadovui išsiuntė raštą su prašymu informuoti ją apie išmokų, skirtų naujiems pareigūnams, anksčiau dirbusiems regionų atstovybėse Briuselyje, srityje galiojančias nuostatas. Kadangi į šį raštą Komisija neatsakė, ieškovė dar kartą pakartojo savo prašymą 2002 m. vasario 12 d. laiške.

- 7 2002 m. vasario 14 d. ieškovė, remdamasi Tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalimi, pateikė skundą dėl 2001 m. lapkričio 19 d. Sprendimo.

- 8 2002 m. birželio 10 d. Sprendimu paskyrimų tarnyba (toliau – PT) atmetė ieškovės skundą. Iš šio sprendimo išplaukia, kad pagal Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punktą buvo atsisakyta ieškovei suteikti ekspatriacijos išmoką ir su ja susijusias išmokas, nes ji penkerių metų laikotarpį, pasibaigusį prieš šešis mėnesius iki įsidarbinimo, gyveno ir užsiėmė savo profesine veikla Briuselyje. Konkrečiai kalbant, PT nusprendė, kad jos profesinė veikla *Patronat* tarnyboje negalėjo būti prilyginta „darbui kitoje valstybėje“ minėtame 4 straipsnyje nustatytos išimties atžvilgiu ir todėl į ją galėjo būti atsižvelgta.

Procesas ir šalių reikalavimai

- 9 Ši byla buvo pradėta ieškovės ieškiniu, pateiktu Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai 2002 m. rugsėjo 27 dieną.

- 10 Susipažinęs su teisėjo pranešėjo pranešimu, Pirmosios instancijos teismas (pirmoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį. Taikydamas proceso organizavimo priemones Pirmosios instancijos teismas pasiūlė šalims pateikti tam tikrus dokumentus ir raštu atsakyti į klausimus. Šalys ir Ispanijos Karalystė į pateiktus prašymus atsakė per nustatytą terminą.

11 Buvo išklaustytos šalių nuomonės ir jų atsakymai į 2005 m. vasario 16 ir 17 d. teismo posėdyje pateiktus Pirmosios instancijos teismo klausimus.

12 Ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

- panaikinti 2002 m. birželio 10 d. Sprendimą, kuriuo atsisakoma suteikti jai ekspatriacijos išmoką ir su ja susijusias išmokas;
- priteisti iš Komisijos visas bylinėjimosi išlaidas, įskaitant patirtas per administracinę procedūrą.

13 Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

- atmesti ieškinį kaip nepagrįstą;
- nurodyti ieškovei pačiai padengti savo bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

Dėl ginčo dalyko

14 Nors ieškovė savo reikalavimais siekia, kad būtų panaikintas 2002 m. birželio 10 d. Komisijos sprendimas, kuriuo buvo atmestas ieškovės 2002 m. vasario 14 d. pagal

Tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalį paduotas skundas dėl 2001 m. lapkričio 19 d. Sprendimo, šiuo ieškiniu atsižvelgiant į nusistovėjusią teismų praktiką kreipiamasi į Pirmosios instancijos teismą dėl neigiamą poveikį turinčio akto, dėl kurio buvo paduotas skundas (1997 m. liepos 9 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Echauz Brigaldi ir kt. prieš Komisiją*, T-156/95, Rink. VT, p. I-A-171 ir II-509, 23 punktas ir 1999 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Latino prieš Komisiją*, T-300/97, Rink. VT p. II-1263, 30 punktas). Iš to matyti, kad šiuo ieškiniu taip pat siekiama panaikinti 2001 m. lapkričio 19 d. Komisijos sprendimą, kuriuo atsiskakoma ieškovei suteikti ekspatriacijos išmoką ir su ja susijusias išmokas.

Dėl ekspatriacijos išmokos

- 15 Grįsdama savo ieškinį ieškovė iš esmės nurodo keturis ieškinio pagrindus. Pirmuoju ieškinio pagrindu ji nurodo Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto pažeidimą, antruoju – klaidingą faktų įvertinimą, trečiuoju – motyvavimo pareigos pažeidimą, o ketvirtuoju vienodo požiūrio principo pažeidimą.

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, susijusio su Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto pažeidimu

Šalių argumentai

- 16 Ieškovė teigia, kad ji turi teisę į ekspatriacijos išmoką ir kad Komisija klaidingai aiškino išimtį, nustatytą Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkte.

Jos profesinė veikla *Patronat* Briuselyje turi būti laikoma „darbu kitoje valstybėje“ – šiuo atveju Ispanijos valstybėje, – todėl šis tarnybos laikotarpis turi būti „neutralizuojamas“ Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnyje nustatyta išimtimi bei į jį neturi būti atsižvelgta nustatant referencinį laikotarpį.

- 17 Visų pirma ieškovė teigia, kad Teisingumo Teismo praktikoje buvo apibrėžta Bendrijos sąvoka „valstybė“, kuria iš dalies atsižvelgiama į valstybės sampratą, kaip ji nustatyta kiekvienos valstybės narės vidaus teisėje. Taigi Teisingumo Teismas nusprendė, kad į valstybės sampratą patenkančios valdžios institucijos yra centrinė vyriausybė, teismai, įstatymų leidybos institucijos, decentralizuotos organizacijos ir net tam tikros organizacijos, kurios laikomos kilusiomis iš valstybės (1986 m. vasario 26 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Marshall*, 152/84, Rink. p. 723 ir 1987 m. kovo 10 d. Sprendimas *Komisija prieš Italiją*, 199/85, Rink. p. 1039). Be to, Teisingumo Teismas nurodė, kad valstybė taip pat vykdo tradicines suverenumo arba valdžios bei ekonominės intervencijos funkcijas, kurias vykdo tiek valdžios institucijos, tiek viešosios arba privačios organizacijos (1980 m. gruodžio 17 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Komisija prieš Belgiją*, 149/79, Rink. p. 3881 ir 1985 m. sausio 30 d. Sprendimas *Komisija prieš Prancūziją*, 290/83, Rink. p. 439).
- 18 Antra, ieškovė pateikia motyvus, susijusius su valstybės sąvoka Ispanijos teisėje. Ji primena, kad Ispanijos Konstitucijoje nustatyta ypač decentralizuota teisės sistema – „autonomijų valstybė“, – kuri apibūdinama kompetencijų padalijimu tarp centrinės administracijos ir autonominių regionų. Kalbant apie kompetencijas Bendrijos teisės srityje, reikėtų pažymėti, kad Ispanijos Konstitucinis teismas (*Tribunal Constitucional*) pripažino, jog Europos Sąjunga nėra tarptautinė erdvė ir jog klausimai dėl Bendrijos teisės sistemos turi būti prilyginami vidaus klausimams. Konkrečiai kalbant, *Tribunal Constitucional* savo 1994 m. gegužės 26 d. Sprendime Nr. 165/1994 patvirtino, kad, skirtingai nei tarptautiniai santykiai, dėl kurių išimtinę kompetenciją turi centrinė vyriausybė, „autonominės bendrijos yra tiesiogiai suinteresuotos Europos Bendrijų veikla“. Todėl kompetencijų padalijimas įpareigoja autonomines bendrijas stebėti Europos institucijų teisės aktų leidybos eigą, nes

daugeliu atvejų būtent jos yra valdžios institucijos, įpareigosios perkelti į nacionalinę teisę Bendrijos teisės aktus ir labiausiai jaučiančios jų tiesioginį poveikį, ir tai pateisina autonominių bendrijų atstovybės biurų prie Europos Sąjungos steigimą.

- 19 Be to, ieškovė nurodo savo įvairias priemones, kurios buvo sukurtos siekiant Ispanijos centrinei vyriausybei ir autonominėms bendrijoms palengvinti su Europa susijusių klausimų valdymą, kaip antai „Konferencija dėl reikalų, susijusių su Europos Bendrijomis“ (*Conferencia para los asuntos relativos a las Comunidades Europeas* (CARCE)), kuri buvo įsteigta 1992 m. siekiant padidinti bendradarbiavimą tarp autonominių bendrijų ir centrinės vyriausybės Bendrijų reikalų srityje. Remdamosi šioje srityje sudarytais susitarimais, autonominės bendrijos nuo 1998 m. dalyvauja Komisijos pirmininkaujamuose konsultacinių komitetų posėdžiuose, o autonominių bendrijų ir Ispanijos Karalystės nuolatinės atstovybės darbuotojai dalyvauja sektoriniuose techninio pobūdžio posėdžiuose, siekdami užtikrinti Tarybos darbo eigą ir Bendrijos teisės aktų leidybos iniciatyvą. Be to, autonominių bendrijų delegacijose dirbančiam personalui, kaip ir Ispanijos Karalystės nuolatinės atstovybės diplomatiniam personalui, taikoma tokia pati draudimo nuo ligų tvarka (teisė į Ispanijos socialinę apsaugą pagal E 111 ir E 106 formas) ir apmokestinimo tvarka (1970 m. Ispanijos Karalystės ir Belgijos Karalystės dvigubo apmokestinimo išvengimo sutartis, toliau – Dvigubo apmokestinimo išvengimo sutartis, 19 straipsnis).

- 20 Trečia, ieškovė teigia, kad Katalonijos autonominio regiono atveju *Patronat* yra viešoji institucija, kurią 1982 m. įsteigė Katalonijos vyriausybė, siekdama Ispanijos Karalystės įstojimo į Europos Bendrijas, kuri nuo šios datos dalyvauja Bendrijos teisės aktų leidybos procese, gindama šios autonominės bendrijos interesus bei apibendrindama jos rūpesčius bei lūkesčius. Taigi ši institucija yra Katalonijos

autonominės bendrijos administracijos ir, vadinasi, Ispanijos valstybės, sudėtinė dalis, dėl ko ieškovės *Patronat* vykdyta veikla turi tarnybos Ispanijos valstybei pobūdį.

- 21 Ieškovė papildo, kad nors aišku, jog valstybės sąvoka turi būti aiškinama savarankiškai, valstybių narių vidaus teise pagrįsta sąvoka nekeičia Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnyje nustatytos išimties, nes pati Komisija per pokalbį priimant į tarnybą sutiko, kad federacinių valstybių atveju federacinių delegacijų personalo atliekamam darbui taikoma išimtis. Tačiau tokia savarankiška sąvoka neleidžia teigti, kad kiekviena savivaldybės įstaiga teikia paslaugas valstybei, nes, kitaip nei šioms įstaigoms, autonominėms bendrijoms kompetencijas suteikė ne valstybė, bet jos buvo nustatytos Ispanijos konstitucijoje. Pagaliau ieškovė nurodo, kad ji siekia prilyginti savo statusą ne diplomatinio personalo statusui, bet nuolatinės atstovybės personalo, kuris nėra diplomatinės tarnybos sudėtinė dalis, statusui. Taigi, nors diplomatinis imunitetas buvo lemiamas elementas, nebuvo jokio pagrindo taikyti pirmiau nurodytą išimtį kiekvienam tokios atstovybės darbuotojui, kaip tai padarė Komisija.
- 22 Komisija mano, kad nors Ispanijos autonominės bendrijos turi daug įgaliojimų, kuriuos joms tiesiogiai perdavė valstybės centrinė administracija pagal Ispanijos konstituciją, tai nereiškia, kad autonominės bendrijos yra valstybės ar kad tarnyba *Patronat* yra laikoma tarnyba valstybei Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio prasme.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 23 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką ekspatriacijos išmokos tikslas yra kompensuoti išlaidas ir atitinkamus neapatogumus, susijusius su nuolatinio pareigų vykdymu

valstybėje, su kuria pareigūnas, prieš pradėdamas eiti savo pareigas, nėra užmezgęs ilgalaikių ryšių (1993 m. kovo 30 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Vardakas prieš Komisiją*, T-4/92, Rink. p. II-357, 39 punktas; 1995 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *Diamantaras prieš Komisiją*, T-72/94, Rink. VT p. I-A-285 ir II-865, 48 punktas ir 1999 m. rugsėjo 28 d. Sprendimo *J prieš Komisiją*, T-28/98, Rink. VT p. I-A-185 ir II-973, 32 punktas). Kad tokie ilgalaikiai ryšiai galėtų būtų užmezgti, nors dėl to pareigūnas prarastų teisę į ekspatriacijos išmoką, teisės aktų leidėjas reikalauja, jog pareigūnas darbo vietas valstybėje turėtų savo nuolatinę gyvenamąją vietą arba būtų vykdęs savo pagrindinę profesinę veiklą penkerius metus (minėto sprendimo *Diamantaras prieš Komisiją* 48 punktas).

24 Taip pat reikia priminti, kad Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto antroje įtraukoje nustatyta išimtis taikoma asmenims, dirbusiems kitoje valstybėje arba tarptautinėje organizacijoje referenciniu penkerių metų laikotarpiu, kuris pasibaigė prieš šešis mėnesius iki įsidarbinimo. Ši išimtis yra pagrįsta tuo, kad tokiomis aplinkybėmis šie asmenys negali būti laikomi užmezgusiais ilgalaikius ryšius su paskirties vietos valstybe, atsižvelgiant į jų paskyrimo į šią valstybę laikinumą (1981 m. sausio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Vutera prieš Komisiją*, 1322/79, Rink. p. 127, 8 punktas ir 1985 m. gegužės 2 d. Sprendimo *De Angelis prieš Komisiją*, 246/83, Rink. p. 1253, 13 punktas).

25 Ieškovė pradėjo dirbti Komisijoje 2001 m. lapkričio 16 d. ir todėl referencinis laikotarpis, į kurį turi būti atsižvelgta pagal Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnį, yra laikotarpis nuo 1996 m. gegužės 16 d. iki 2001 m. gegužės 15 dienos. Šalys neginčija, kad per šį referencinį laikotarpį ieškovė vykdė savo pagrindinę profesinę veiklą *Patronat* delegacijoje Briuselyje.

26 Šioje byloje kyla klausimas, ar ieškovės darbas *Patronat* delegacijoje Briuselyje turi būti laikomas, kaip tai teigia ieškovė, darbu kitoje valstybėje Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto prasme.

- 27 Iš nusistovėjusios teismų praktikos, vienodo Bendrijos teisės taikymo ir lygybės principo reikalavimų išplaukia, kad kai siekiant nustatyti Bendrijos teisės nuostatos sąvokų atitikties sritį nėra jokios tiesioginės nuorodos į valstybių narių teisę, jie paprastai turi būti aiškinami savarankiškai ir vienodai visoje Bendrijoje, atsižvelgiant į nuostatos kontekstą ir nagrinėjamu teisės aktu siekiamą tikslą. Vis dėlto, nesant aiškios nuorodos, Bendrijos teisė gali būti taikoma prareikusių valstybių narių teise, jei Bendrijos teismas pagal Bendrijos teisę arba Bendrijos teisės bendruosius principus negali nustatyti elementų, leidžiančių jam savarankiškai aiškinant patikslinti turinį ir taikymo sritį (žr. 1984 m. sausio 18 d. Sprendimo *Ekro*, 327/82, Rink. p. 107, 11 punktą; 1992 m. gruodžio 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Díaz García prieš Parlamentą*, T-43/90, Rink. p. II-2619, 36 punktą; 1999 m. sausio 28 d. Sprendimo *D prieš Tarybą*, T-264/97, Rink. VT p. I-A-1 ir II-1, patvirtinto 2001 m. gegužės 31 d. Teisingumo Teismo sprendimu *D ir Švedija prieš Tarybą*, C-122/99 P ir C-125/99 P, Rink. p. I-4319, 26 ir 27 punktus).
- 28 Šiuo atveju Bendrijos teisė ir būtent Tarnybos nuostatai suteikia pakankamą informaciją, leidžiančią patikslinti Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio taikymo sritį ir pateikti savarankišką valstybės sąvokos aiškinimą, atsižvelgiant į skirtingas nacionalines teises, ir tai savo pareiškimuose pripažino pačios šalys.
- 29 Pirma, Teisingumo Teismas nusprendė, kad iš Sutarties bendros struktūros aiškiai išplaukia, jog valstybės narės sąvoka institucinių nuostatų prasme yra susijusi tik su valstybių narių vyriausybės institucijomis ir negali būti suprantama kaip apimanti regionų ar autonominių bendrijų vyriausybes, neatsižvelgiant į joms suteiktą įgaliojimų apimtį. Jeigu būtų manoma priešingai, būtų pažeidžiama Sutartyse nustatyta institucinė pusiausvyra, kuri visų pirma apibrėžia sąlygas, kuriomis valstybės narės, t. y. valstybės, steigiamųjų bei stojimo sutarčių šalys, dalyvauja Bendrijos institucijų veikloje (1997 m. kovo 21 d. Teisingumo Teismo nutarties *Région wallonne prieš Komisiją*, C-95/97, Rink. p. I-1787, 6 punktas ir 1997 m. spalio 1 d. Nutarties *Regione Toscana prieš Komisiją*, C-180/97, Rink. p. I-5245, 6 punktus).

- 30 Antra, pagal nusistovėjusią teismų praktiką Tarnybos nuostatuose, kurių vienintelis tikslas yra reglamentuoti teisinius santykius tarp institucijų ir pareigūnų nustatant tarpusavio teises ir pareigas, vartojami aiškūs terminai, kurių taikymas pagal analogiją aiškiai nenumatytiems atvejams yra draudžiamas (1971 m. kovo 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Bernardi prieš Parlamentą*, 48/70, Rink. p. 175, 11 ir 12 punktai ir 1985 m. birželio 20 d. Sprendimo *Klein prieš Komisiją*, 123/84, Rink. p. 1907, 23 punktas; 1999 m. liepos 19 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Mammarella prieš Komisiją*, T-74/98, Rink. VT p. I-A-151 ir II-797, 38 punktas).
- 31 Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnyje teisės aktų leidėjas pasirinko terminą „valstybė“, nors kai šie nuostatai buvo priimami, egzistavo federacinę arba regioninę struktūrą turinčios valstybės narės, kaip antai Vokietijos Federacinė Respublika, o ne vien centralizuotą vidaus struktūrą turinčios valstybės. Taigi, jei Bendrijos teisės aktų leidėjas minėtame straipsnyje būtų norėjęs nustatyti politinius arba vietos savivaldos padalinius, jis tai būtų aiškiai padaręs. Galima manyti, kad Tarnybos nuostatų rengėjai neketino įtraukti valstybės politinių padalinių, kaip antai regionų autonominių bendrijų arba kitų vietos savivaldos organizacijų vyriausybių, į tame pačiame straipsnyje nustatytą sąvoką „darbas kitoje valstybėje“.
- 32 Iš visų pirmiau išdėstytų svarstymų išplaukia, kad sąvoka „valstybė“, numatyta Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnyje, apima tik valstybę kaip juridinį asmenį ir nedalomą tarptautinės teisės subjektą bei jos vyriausybinį organus. Pritarus tokiam ieškovės pasiūlytam aiškinimui, kaip teigia Komisija, valstybėmis būtų galima laikyti visas valstybines įstaigas, turinčias savarankišką juridinio asmens statusą, kurioms centrinė vyriausybė perdavė vidaus kompetencijas, įskaitant savivaldybes arba bet kurią įstaigą, kuriai administracija perdavė savo funkcijas.
- 33 Taigi Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnyje nurodytą žodžių junginį „darbas kitoje valstybėje“ reikia suprasti kaip nenurodančio darbo valstybių politinių padalinių vyriausybėms.

- 34 Iš to, kas pasakyta, išplaukia, kad ieškovės darbas *Patronat* delegacijoje Briuselyje negali būti laikomas darbu kitoje valstybėje Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio prasme.
- 35 Šio vertinimo nepaneigia ieškovės argumentas, susijęs su Bendrijos teisėje nustatyta savarankiška valstybės sąvoka, apimančia decentralizuotas organizacijas. Nors aišku, kad pagal ieškovės nurodytą nusistovėjusią teismų praktiką valstybės įsipareigojimų neįvykdymo srityje konstatuotina, jog valstybės valdžios institucijos, turinčios užtikrinti Bendrijos teisės normų laikymąsi, yra tiek centrinės valdžios institucijos ir federacinės valstybės valdžios institucijos, tiek teritorinės arba decentralizuotos minėtos valstybės valdžios institucijos, atsižvelgiant į jų atitinkamas kompetencijas primintina, kad ieškinys, kuriuo remdamasis Teisingumo Teismas gali konstatuoti, jog valstybė narė neįvykdė vieno iš įsipareigojimų, yra susijęs tik su šia vyriausybe, nors įsipareigojimų neįvykdymas galėjo kilti dėl federacinės valstybės valdžios, regiono arba autonominės bendrijos institucijų veikimo arba neveikimo (minėtų nutarčių *Région wallonne prieš Komisiją* 7 punktą ir *Regione Toscana prieš Komisiją* 7 punktą). Šia teismų praktika negalima pagrįstai remtis patvirtinant ieškovės siūlomą platų „valstybės“ sąvokos aiškinimą.
- 36 Be to, ieškovės pateikti argumentai, susiję su autonominių bendrijų turima kompetencija pagal Ispanijos teisę ir Ispanijos Konstitucinio teismo (*Tribunal Constitucional*) sprendimo sąlygomis, yra atmestini. Aišku, kad autonominės bendrijos turi savo kompetenciją, joms suteiktą pagal Ispanijos konstituciją ir kad minėtame 1994 m. gegužės 26 d. *Tribunal Constitucional* sprendime nurodoma, atsižvelgiant į jų kompetenciją, jog jos yra suinteresuotos domėtis Bendrijos institucijų veikla, su ja susipažinti, be to, tam gali turėti biurus Briuselyje. Vis dėlto pažymėtina, kad *Tribunal Constitucional* sprendimas Konstitucijos pagrindu reglamentuoja Ispanijos vidaus problemą ir kad tokiomis aplinkybėmis jis aiškiai pažymi, jog steigiamosiose sutartyse numatytas vien valstybių narių dalyvavimas Bendrijos veikloje, ir tai pašalina galimybę atsirasti santykiams tarp valstybių

organizacijų, kaip antai autonominių bendrijų, ir Bendrijos institucijų, dėl kurių tam tikru atveju gali kilti Ispanijos valstybės atsakomybė. Be to, *Tribunal Constitucional* manymu, atsižvelgiant į pačią Europos Sąjungos struktūrą, tokie santykiai nėra įmanomi. Bet kuriuo atveju Bendrijos teisę galiausiai aiškina Bendrijos teismai pagal EB 220 straipsnį.

37 Be to, pažymėtina, kad Ispanijos autonominių bendrijų delegacijų Briuselyje tikslas valdyti jų atstovaujamų administracijų interesus, kurie nebūtinai sutampa su kitų autonominių bendrijų ir Ispanijos Karalystės, kaip valstybės, interesais.

38 Ieškovė taip pat negali remtis ta faktine aplinkybe, kad jai buvo taikoma ta pati ligos draudimo ir apmokestinimo tvarka kaip ir nuolatinėje Ispanijos Karalystės atstovybėje Briuselyje dirbančiam personalui.

39 Primintina, kad Dvigubo apmokestinimo išvengimo sutartyje, sudarytoje praėjus keleriems metams po Tarnybos nuostatų priėmimo, 19 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad „darbo užmokesčiai, įskaitant pensijas, kuriuos išmokėjo susitariančioji valstybė arba vienas iš jos politinių padalinių arba vietos savivaldos organų <...> fiziniam asmeniui už šiai valstybei arba vienam iš jos politinių padalinių arba vietos savivaldos organų“. Taigi ši sutartis skiria valstybei atliktą darbą nuo darbo, atlikto valstybės regioniniam padaliniiui, o to neskiria Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnis.

40 Be to, kalbant apie ligos draudimo tvarką, reikėtų pažymėti, kad formos E 106 ir E 111 tik patvirtina asmens teisę į sveikatos priežiūrą kitoje valstybėje, nei jis yra paprastai apsidraudęs arba buvo anksčiau apdraustas. Kalbant apie formą E 106,

pažymėtina, jog ji išduodama ne tik diplomatams ir kitiems Ispanijos Karalystės nuolatinės atstovybės prie Europos Sąjungos tarnautojams, bet ir daugeliui kitų asmenų, dirbančių už Ispanijos teritorijos ribų.

- 41 Pagaliau kalbant apie ieškovės argumentą, susijusį su autonominės bendrijos atstovų dalyvavimu Komisijos konsultaciniuose komitetuose, pažymėtina, kad Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto antroje įtraukoje nustatyta išimtis negali būti taikoma tik tiems asmenims, kurie priklausė kitos valstybės arba tarptautinės organizacijos personalui, nes ji yra susijusi su visomis „situacijoms, susiklostančioms dėl tarnybos kitoje valstybėje arba tarptautinėje organizacijoje“ (minėto 2001 m. gegužės 3 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Diamantaras prieš Komisiją* 52 punktas ir 2001 m. gegužės 3 d. Sprendimo *Liaskou prieš Tarybą*, T-60/00, Rink. VT p. I-A-107 ir II-489, 49 punktas). Norint pasinaudoti minėtame 4 straipsnyje nustatyta išimtimi reikia, kad suinteresuotasis asmuo bent turėtų tiesioginius juridinius ryšius su atitinkama valstybe arba tarptautine organizacija, o tai atitinka savarankiškumą, kurį turi valstybės ir institucijos organizuodamos savo vidaus veiklą, ir tai joms leidžia pakviesti jų hierarchinei struktūrai nepriklausančius trečiuosius asmenis siūlyti savo paslaugas, siekiant užtikrinti konkrečiai apibrėžtų darbų vykdymą (1995 m. kovo 22 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Lo Giudice prieš Parlamentą*, T-43/93, Rink. VT p. I-A-57 ir II-189, 36 punktas ir 2002 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Nevin prieš Komisiją*, T-127/00, Rink. VT p. I-A-149 ir II-781, 51 punktas).
- 42 Šiuo atžvilgiu pakanka konstatuoti, kad ieškovė teismo posėdyje aiškiai pripažino, jog ji niekada nepriklausė Ispanijos delegacijai, dalyvavusiai Tarybos ir Komisijos organų posėdžiuose, vykusiuose jai taikomu referenciniu laikotarpiu. Ieškovė nesirėmė ir tuo, kad ji galėjo turėti bent kokį tiesioginį teisinį ryšį su Ispanijos valstybės centrine vyriausybe, leidžiantį manyti, kad ji per minėtą laikotarpį atliko tarnybą Ispanijos valstybei.
- 43 Šiomis aplinkybėmis negali būti laikoma, kad ieškovė dirbo kitoje valstybėje Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio prasme.

44 Atsižvelgiant į tai, kad pasakytą, pirmasis ieškinio pagrindas yra atmestinas.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo, susijusio su klaida, padaryta vertinant faktines aplinkybes

— Šalių argumentai

45 Ieškovė teigia, kad Komisija, vertindama faktines aplinkybes, padarė klaidą, nes Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnyje nustatytu referenciniu laikotarpiu jos nuolatinė gyvenamoji vieta ir interesų centras visuomet buvo Ispanijoje, o ne Belgijoje. Gyvenamoji vieta Briuselyje jos profesinės veiklos *Patronat* vykdymo metu buvo laikina ir nepagrindinė, dėl to ieškovė turi teisę į Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnyje numatytą ekspatriacijos išmoką. Grįsdama šį teiginį ieškovė nurodo šią informaciją, kuri įrodo, jog jos interesų centras ir nuolatinė gyvenamoji vieta visuomet buvo Barselonoje (Ispanija):

- pagrindinė gyvenamoji vieta Barselonoje, jos tėvų namuose, o oficiali registracijos vieta – komunos administracija, kurioje ji buvo įrašyta į rinkimų registrus, įgyvendino savo rinkėjo teises ir atnaujino savo tapatybės dokumentą;
- darbo sutartis pagal Ispanijos teisę buvo pasirašyta Barselonoje ir jai taikomi Ispanijos teisės aktai mokesčių ir socialinės teisės srityje;
- mokesčių mokėjimas Ispanijoje, kur ji pateikė savo metinę deklaraciją kaip Ispanijos pagal darbo sutartį dirbantis mokesčių mokėtojas, kuriam taikomas Dvigubo apmokestinimo išvengimo sutarties 19 straipsnis;

- medicinos draudimas, reglamentuojamas Ispanijos teisės E 111 formos, vėliau – E 106 formos pagrindu, kaip į Briuselį paskirto darbuotojo;

- banko sąskaita ir gyvybės draudimo sutartis, sudaryta Barselonoje;

- hipotekinė paskola, paimta pagal Barselonoje sudarytą sutartį, siekiant šiame mieste įsigyti butą.

⁴⁶ Ieškovė priduria, kad su Ispanija išsaugoti santykiai yra svarbesni nei santykiai, kurie tradiciškai išsaugojami su tėvų gyvenamosios vietos valstybe, nes ji savo universitetines studijas ir magistratūros bei doktorantūros studijas baigė Barselonoje, ir kad ji šiame mieste vykdė profesinę veiklą prieš *Patronat* paskiriant ją į delegaciją Briuselyje. Tačiau tai, kad ji pagal su *Patronat* sudaryta sutartį gavo „papildomą sumą dėl ekspatriacijos“, visiškai nereikia, jog ji gyvena Briuselyje, nes ši suma buvo konkrečiai skirta išmokėti ieškovei kompensaciją dėl jos laikino bei negalutinio gyvenimo Briuselyje ir buvo pateisinama ilgalaikių ryšių Belgijoje nebuvimu.

⁴⁷ Komisija mano, kad kaltinimas atmestinas kaip nepagrįstas, nes ieškovė nuo 1993 m. per visą referencinį laikotarpį, numatytą Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnyje, nuolat gyveno ir vykdė savo pagrindinę profesinę veiklą Briuselyje, o jos pateikti įrodymai neįrodo, jog buvo atvirkščiai.

⁴⁸ Komisijos manymu, ieškovės pateikti įrodymai yra tik įprasti ryšiai, kuriuos kiekvienas asmuo turi su savo kilmės šalimi, ir kurie neleidžia nustatyti, jog jos

nuolatinis interesų centras yra Ispanijoje. Be to, mokesčių mokėjimas nuo Ispanijoje gautų pajamų paprasčiausiai išplaukia iš Dvigubo apmokestinimo išvengimo sutarties 19 straipsnio, o teisė į sveikatos priežiūrą Belgijoje, remiantis E 111 ir E 106 formomis, aiškiai rodo, jog ieškovė gyveno toje valstybėje. Be to, pati ieškovė savo ieškinyje patvirtino, kad jos darbo sutartyje numatyta teisė į ekspatriacijos išmoką, susijusią su jos, kaip į Briuselį paskirto darbuotojo, statusu. Jeigu būtų kalbama tik apie laikinus gyvenimo laikotarpius, o ne apie faktinę gyvenamąją vietą, tokia kompensacija netektų savo prasmės.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

⁴⁹ Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkte nustatyta, kad ekspatriacijos išmoka yra mokama pareigūnui, kuris nėra ir niekada nebuvo valstybės, kurios teritorijoje yra jo darbo vieta, pilietis ir kuris penkerių metų laikotarpį, pasibaigusį prieš šešis mėnesius iki įsidarbinimo, nuolat negyveno ir neužsiėmė savo pagrindine veikla tos valstybės europinėje teritorijoje.

⁵⁰ Siekiant nustatyti tokias situacijas, nusistovėjusioje teismų praktikoje buvo patvirtinta, kad Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnis, kiek tai susiję su ekspatriacijos išmoka, turi būti suprantamas kaip nustatantis esminį kriterijų – pareigūno nuolatinę gyvenamąją vietą prieš jam pradėdant vykdyti savo pareigas. Be to, ekspatriacijos sąvoka priklauso ir nuo pareigūno subjektyvios padėties, t. y. jo integravimosi į naują aplinką laipsnio, kuris gali būti nustatytas, pavyzdžiui, atsižvelgiant į jo nuolatinę gyvenamąją vietą arba ankstesnės pagrindinės veiklos vykdymą (minėto sprendimo *De Angelis prieš Komisiją* 13 punktas; 1992 m. balandžio 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Costacurta Gelabert prieš Komisiją*, T-18/91, Rink. p. II-1655, 42 punktas; taip pat šiuo klausimu žr. 1984 m. spalio 9 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Wittepriess Parlamentą*, 188/83, Rink. p. 3465, 8 punktą).

- 51 Nuolatinė gyvenamoji vieta yra vieta, kurioje suinteresuotasis asmuo įkūrė nuolatinį arba įprastą savo interesų centrą, siekdamas stabilumo. Siekiant nustatyti nuolatinę gyvenamąją vietą, svarbu atsižvelgti į visas su ja susijusias faktines aplinkybes ir ypač į suinteresuotojo asmens faktinę gyvenamąją vietą (1994 m. rugsėjo 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Magdalena Fernández prieš Komisiją*, C-452/93 P, Rink. p. I-4295, 22 punktas; 1992 m. liepos 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Benzler prieš Komisiją*, T-63/91, Rink. p. II-2095, 17 punktas ir 1993 m. rugsėjo 28 d. Sprendimo *Magdalena Fernández prieš Komisiją*, T-90/92, Rink. p. II-971, 27 punktas).
- 52 Primintina, kad referencinis laikotarpis, į kurį reikia atsižvelgti taikant VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punktą, yra laikotarpis nuo 1996 m. gegužės 16 d. iki 2001 m. gegužės 15 d., nes ieškovė įsidarbino praėjus šešiams mėnesiams nuo pastarosios datos, t. y. 2001 m. lapkričio 16 dieną.
- 53 Taigi iš bylos dokumentų aiškiai matyti, kad nuo 1993 m. sausio 15 d. iki 2001 m. lapkričio mėnesio ieškovė nuolat gyveno ir vykdė savo pagrindinę profesinę veiklą Briuselyje.
- 54 Be to, ieškovė tiek savo skunde, tiek 2002 m. sausio 18 d. rašte patvirtino, kad ji aštuonerius metus iki 2001 m. lapkričio 15 d. dirbo Katalonijos vyriausybės delegacijoje prie Bendrijos institucijų Briuselyje.
- 55 1993 m. sausio 15 d. tarp ieškovės ir *Patronat* sudarytos darbo sutarties, reglamentavusios ieškovės tarnybą *Patronat* iki jos įsidarbinimo Komisijoje, t. y. beveik devynerius metus, antroje konstatuojamoje dalyje nustatyta, jog ieškovė buvo įdarbinta kaip administracijos darbuotoja tarnybai „organizacijos biure Briuselyje“.

- 56 Septintoje sutarties sąlygoje buvo nustatyta, kad ieškovė gauna papildomą priemoną, nes jos darbas „(buvo) atliekamas Belgijoje“, ir kadangi ji turėjo dirbti užsienyje, suteikiami du lėktuvo bilietai kelionei maršrutais Briuselis–Barselona–Briuselis. Pati ieškovė savo ieškinyje sutiko su tuo, kad ji gavo papildomą priemoną, „susijusią su ekspatriacija, kaip į atstovybę Briuselyje paskirtas darbuotojas“. Taigi šios priemokos yra išmokamos siekiant kompensuoti sunkumus, kurių neišvengiamai atsiranda dėl to, kad gyvenama ir dirbama kitoje šalyje, ir dėl to, kad tam tikrose valstybėse pragyvenimo išlaidos yra didesnės.
- 57 Aštuntoje sutarties sąlygoje buvo nurodyta, kad sutartyje nustatytas darbo užmokestis buvo peržiūretas, atsižvelgiant visų pirma į oficialiai patvirtintą „VKI (vartojimo kainų indekso) padidėjimą <...> Belgijoje“. Pagaliau sutarties dešimta sąlyga suteikė penkias papildomas atostogų dienas dėl ieškovės tarnybos Belgijoje.
- 58 Iš to, kas pirmiau išdėstyta, matyti, kad, atsižvelgiant į sutartyje su *Patronat* nustatytas sąlygas, ieškovė nuo pat savo profesinių santykių su šia organizacija pradžios įsipareigojo būti paskirta į Briuselį. Todėl pažymėtina, kad Pareigūnų nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto prasme referenciniu laikotarpiu ieškovė gyveno ir vykdė savo pagrindinę profesinę veiklą Briuselyje, į kurį ji perkėlė savo interesų centrą.
- 59 Be to, ieškovės nurodyti duomenys, siekiant įrodyti, jog referenciniu laikotarpiu jos interesų centras buvo Ispanijoje, negali pakeisti pirmesniame punkte nurodytos išvados.
- 60 Iš tiesų, net sutinkant su tuo, kad tam tikri ieškovės pateikti įrodymai, t. y. gyvenamosios vietos pažymos arba gyvenamosios vietos Barselonos komunoje

turėjimas, buvimas šio miesto rinkimų sąrašuose, politinių teisių šiame mieste įgyvendinimas ir gyvenamosios vietos turėjimas mokesčių prasme, atskleidžia nemažai su Ispanija išsaugotų ryšių, tačiau tai neleidžia teigti, kad jos nuolatinis interesų centras vis dar yra Ispanijoje (žr. minėto 1993 m. rugsėjo 23 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Magdalena Fernández prieš Komisiją* 30 punktą ir 2000 m. rugsėjo 27 d. Sprendimo *Lemaître prieš Komisiją*, T-317/99, Rink. VT p. I-A-191 ir II-867, 57 punktą).

- 61 Vien tai, kad Ispanijoje turima turtinių interesų, kaip antai banko sąskaita ir gyvybės draudimo sutartis arba nekilnojamas turtas Barselonoje, negali įrodyti, jog nuolatinis ieškovės interesų centras yra šioje valstybėje (žr. šiuo klausimu minėto Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Magdalena Fernández prieš Komisiją* 30 punktą ir minėto sprendimo *Liaskou prieš Tarybą* 63 punktą). Be to, kiek tai susiję su buto įsigijimu Barselonoje, pažymėtina, kad ieškovė neginčija, jog jis buvo įsigytas 1989 m., t. y. gerokai prieš jos paskyrimą į Briuselį 1993 m. sausio mėn. ir gerokai prieš referencinio laikotarpio pradžią 1996 m. gegužės mėn.
- 62 Pagaliau teisė į sveikatos priežiūrą Belgijoje, remiantis E 111 ir E 106 formomis, darbo užmokesčio pervedimas ir mokesčių mokėjimas Ispanijoje pagal Dvigubo apmokestinimo išvengimo sutarties 19 straipsnį visai neįrodo, kaip teigia ieškovė, jog referenciniu laikotarpiu jos interesų centras buvo Ispanijoje, užtat aiškiai rodo, jog ji ilgam laikui buvo paskirta už Ispanijos teritorijos ribų, vadinasi, nuolat gyveno ir dirbo kitoje valstybėje, šiuo atveju – Belgijoje.
- 63 Iš to, kas išdėstyta, išplaukia, jog Komisija nepadarė jokios faktų vertinimo klaidos, kiek tai susiję su ieškovės asmenine situacija, ir teisingai padarė išvadą, jog ji neturėjo teisės į ekspatriacijos išmoką.

64 Antrasis ieškinio pagrindas yra atmestinas.

Dėl trečiojo ieškinio pagrindo, susijusio motyvavimo pareiga

— Šalių argumentai

65 Ieškovė teigia, kad 2002 m. birželio 10 d. Sprendimo motyvai yra akivaizdžiai nepakankami. Komisija nepaprašė papildomos informacijos ir rėmėsi standartine sąlyga, kuri neleido suprasti priežasčių, dėl kurių nurodyti konkretūs faktai nepateisino ekspatriacijos išmokos suteikimo.

66 Komisija teigia, kad ieškinio pagrindas yra atmestinas kaip nepagrįstas, nes 2002 m. birželio 10 d. Sprendime aiškiai nurodomos priežastys, dėl kurių ieškovei buvo atsisakyta išmokėti ekspatriacijos išmoką ir su ja susijusias išmokas.

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

67 Reikia priminti, kad motyvavimo pareigos tikslas yra, pirma, suteikti suinteresuotajam asmeniui pakankamai informacijos, kad jis įvertintų administracijos priimto sprendimo pagrįstumą ir galimybę paduoti ieškinį Pirmosios instancijos teisme, bei, antra, leisti šiam teismui vykdyti teisminę kontrolę. Jos apimtis turi būti vertinama atsižvelgiant į konkrečias aplinkybes, ypač akto turinį, nurodytų motyvų pobūdį bei

asmens, kuriam skirtas aktas, suinteresuotumą gauti paaiškinimus (1995 m. sausio 26 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Pierrat prieš Teisingumo Teismą*, T-60/94, Rink. VT p. I-A-23 ir II-77, 31 ir 32 punktai; 2000 m. kovo 9 d. Sprendimo *Vicente Nuñez prieš Komisiją*, T-10/99, Rink. VT p. I-A-47 ir II-203, 41 punktas ir 2002 m. sausio 31 d. Sprendimo *Hult prieš Komisiją*, T-206/00, Rink. VT p. I-A-19 ir II-81, 27 punktas).

- 68 Šioje byloje pažymėtina, kad 2002 m. birželio 10 d. Sprendime, kuriuo atmetamas ieškovės skundas, nedviprasmiškai nurodoma, jog ji neturi teisės į ekspatriacijos išmoką, nes jos profesinė veikla *Patronat* biure Briuselyje 1993 m. sausio 15 d.–2001 m. lapkričio 15 d. laikotarpiu nepatenka į išimties, susijusias su „darbu kitoje valstybėje“, numatytos Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkte, taikymo sritį, taip pat nurodomos tokio vertinimo priežastys. Be to, 2002 m. birželio 10 d. Sprendime aiškiai nurodoma, kad atsižvelgiant į galimybės „neutralizuoti“ referencinį laikotarpį, į kurį turi būti atsižvelgta (t. y. 1996 m. gegužės 16 d.–2001 m. gegužės 15 d.) nebuvimą, kompetentinga tarnyba teisingai atsisakė leisti ieškovei pasinaudoti išmoka, nes ji šiuo referenciniu laikotarpiu gyveno ir vykdė savo profesinę veiklą Briuselyje. 2002 m. birželio 10 d. Komisijos sprendime pateikti paaiškinimai visiškai tenkina reikiamos motyvacijos reikalavimus.
- 69 Be to, ieškovė savo skunde ir ieškinyje (17 punktas) pripažįsta, kad ji per pokalbį su Personalo ir administracijos generalinio direktoratu, siekiant nustatyti jos priėmimo į darbą teises, buvo informuota apie tai, jog darbas *Patronat* biure Briuselyje, kaip Katalonijos vyriausybės delegacijoje prie Bendrijos institucijų, negalėjo būti laikoma valstybės tarnyba Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio prasme.
- 70 Iš to išplaukia, kad ieškovė žinojo visas priežastis, dėl kurių PT atsisakė jai suteikti ekspatriacijos išmoką.

- 71 Iš to išplaukia, kad ieškinio pagrindas, susijęs su motyvavimo pareigos pažeidimu, yra atmestinas kaip nepagrįstas.

Dėl ketvirtojo ieškinio pagrindo, susijusio su vienodo požiūrio principo pažeidimu

— Šalių argumentai

- 72 Ieškovė teigia, kad ji yra diskriminuojama atsižvelgiant į kitus pareigūnus, kurie referenciniu laikotarpiu dirbo valstybių narių regionų nuolatinių atstovybių delegacijose Briuselyje, kaip antai *Länder* arba „Jungtinės Karalystės komunų federacijų“, ir kuriems buvo leista pasinaudoti „darbo kitoje valstybėje“ išimtimi, numatyta Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalyje.
- 73 Ieškovė primena, kad vienodo požiūrio principas yra pagrindinis viešosios tarnybos srityje taikomas Bendrijos teisės principas. Šis principas yra pažeidžiamas, jeigu dvi asmenų kategorijos, kurių faktinė ir teisinė padėtis iš esmės nesiskiria, vertinamos skirtingai, arba kai skirtingos situacijos vertinamos vienodai (1998 m. balandžio 2 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Apostolidis prieš Teisingumo Teismą*, T-86/97, Rink. VT p. I-A-167 ir II-521, 61 punktas bei 1999 m. birželio 1 d. Sprendimo *Rodríguez Pérez ir kt. prieš Komisiją*, T-114/98 ir T-115/98, Rink. VT p. I-A-97 ir II-529, 75 punktas). Ieškovė cituoja atvejį, susijusį su W., kuris išdirbo daugiau nei penkerius metus Vokietijos federalinės žemės delegacijoje pagal Vokietijoje sudarytą valstybės tarnautojo sutartį, numatančią paskyrimą į Briuselį, ir kuriam Komisija pripažino teisę į ekspatriacijos išmoką.

- 74 Komisija mano, kad ieškinio pagrindas atmestinas kaip nepagrįstas, nes ji nevykdė jokios diskriminacijos. Kalbant apie konkretų W. atvejį, reikėtų pažymėti, kad ieškovės nurodyti faktai yra netikslūs, nes jeigu ir tiesa, jog atitinkamas pareigūnas pasinaudojo ekspatriacijos išmoka, šis suteikimas buvo grindžiamas tuo, kad jis neturėjo gyvenamosios vietos ir savo profesinę veiklą jam taikomu referenciniu laikotarpiu vykdė Briuselyje, o ne tuo, jog nebuvo atsižvelgta į jo darbo laikotarpį Vokietijos federalinėje žemėje. Komisija yra pasirengusi Pirmosios instancijos teismui perduoti, jeigu jis nuspręs, jog tai tikslinga, šį teiginį galinčius pagrįsti atitinkamus dokumentus.
- 75 Komisija teigia, jog bet kuriuo atveju jos atžvilgiu niekas negali remtis pažeidimu, padarytu kito asmens naudai (minėto sprendimo *Witte prieš Parlamentą* 15 punktas ir 2000 m. vasario 22 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Rose prieš Komisiją*, T-22/99, Rink. VT p. I-A-27 ir II-115, 39 punktas).

— Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 76 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką bendras vienodo požiūrio principas yra pagrindinis Bendrijos teisės principas. Pagal šį principą panašios situacijos neturi būti vertinamos skirtingai, nebent skirtingas vertinimas yra objektyviai pagrįstas (1977 m. spalio 19 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ruckdeschel ir kt.*, 117/76 ir 16/77, Rink. p. 1753, 7 punktas; 1980 m. spalio 8 d. Sprendimo *Überschär*, 810/79, Rink. p. 2747, 16 punktas ir 1980 m. spalio 16 d. Sprendimas *Hochstrass prieš Teisingumo Teismą*, 147/79, Rink. p. 3005, 7 punktas; 1990 m. rugsėjo 26 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Beltrante ir kt. prieš Tarybą*, T-48/89, Rink. p. II-493, 34 punktas). Taigi lygybės principas pažeidžiamas, kai dvi asmenų kategorijos, kurių faktinė ir teisinė padėtis iš esmės nesiskiria, vertinamos skirtingai arba kai skirtingos situacijos vertinamos vienodai (1994 m. kovo 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *La Pietra prieš Komisiją*, T-100/92, Rink. VT p. I-A-83 ir II-275, 50 punktas ir 1997 m. balandžio 16 d. Sprendimo *Kuchlenz-Winter prieš Komisiją*, T-66/95, Rink. p. II-637, 55 punktas).

- 77 Primintina, kaip teisingai pažymėjo Komisija, jog vienodo požiūrio principu galima remtis tik siekiant užtikrinti lygybę (1972 m. liepos 13 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Besnard ir kt. prieš Komisiją*, 55/71–76/71, 86/71, 87/71 bei 95/71, Rink. p. 543, 39 punktas ir minėto 1993 m. rugsėjo 28 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Magdalena Fernández prieš Komisiją* 38 punktas) ir jog niekas negali remtis pažeidimu, padarytu kito asmens naudai (minėtų sprendimų *Witte prieš Parlamentą* 15 punktas ir *Rose prieš Komisiją* 39 punktas).
- 78 Šioje byloje vertinant ieškinio pagrindą, susijusį su Tarnybos nuostatų VII priedo 4 straipsnio 1 dalies a punkto pažeidimu, buvo nuspręsta, kad šioje nuostatoje nurodytą žodžių junginį „darbas kitoje valstybėje“ reikia suprasti kaip neapimančią darbo valstybių administracinių vienetų vyriausybėse.
- 79 Taigi, net darant prielaidą, kad Komisija realiai pripažino aptariamą pareigūnės teisę į ekspatriacijos išmoką dėl to, kad darbo federalinės žemės atstovybės delegacijoje Briuselyje laikotarpio atžvilgiu buvo taikoma „darbo valstybėje“ išimtis, tokiu pažeidimu ieškovė, grįsdama kaltinimą, susijusį su lygybės principo pažeidimu, negali pagrįstai remtis.
- 80 Bet kuriuo atveju pažymėtina, kad atsakydama į Pirmosios instancijos teismo raštu pateiktą klausimą dėl jos per pastaruosius dešimt metų vykdytos šioje srityje politikos, Komisija tvirtai teigė, jog ji niekada netaikė administracinės praktikos, kuria būtų siekiama neatsižvelgti į federacinių valstybių atstovybių delegacijose Briuselyje išdirbtus laikotarpius ir šiuo pagrindu suteikti ekspatriacijos išmoką pareigūnams, anksčiau dirbusiems šiose delegacijose jų atitinkamu referenciniu laikotarpiu. Be to, Komisija savo atsakyme Pirmosios instancijos teismui dar kartą pakartojo, kad ieškovės nurodytas W. atvejis, siekiant pagrįsti tariamą vienodo požiūrio principo pažeidimą, buvo klaidingas, nes ekspatriacijos išmoka jam buvo

suteikta dėl to, kad jis negyveno Briuselyje viso jam taikomo referencinio laikotarpio metu. Be to, ieškovė teismo posėdyje visiškai neginčijo ir nereagavo į Komisijos pateiktus paaiškinimus dėl faktų, susijusių su W. situacija, netikslumo.

81 Šiomis aplinkybėmis ir nesant būtinybės prašyti Komisijos pateikti aptariamą pareigūnės asmens bylą, reikia konstatuoti, jog vienodo požiūrio principo pažeidimas nebuvo įrodytas.

82 Taigi ieškinio pagrindas, susijęs su vienodo požiūrio principo pažeidimu, yra nepriimtinas.

Dėl išmokų, susijusių su ekspatriacijos išmoka

83 Ieškovė prašo taikyti teismų praktiką, pagal kurią dienpinigiai ir įsikūrimo išmoka savaime mokami pripažinus jos teisę į ekspatriacijos išmoką (1998 m. gegužės 28 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Komisija prieš Lozano Palacios*, C-62/97 P, Rink. p. I-3273).

84 Kadangi Pirmosios instancijos teismas konstatavo, jog ieškovė neturi teisės į ekspatriacijos išmoką, šis prašymas yra atmestinas.

85 Iš visų pirmiau išdėstytų svarstymų išplaukia, kad visas ieškinys atmestinas kaip nepagrįstas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

⁸⁶ Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Tačiau pagal Procedūros reglamento 88 straipsnį bylose tarp Bendrijų ir jų tarnautojų institucijos pačios padengia savo išlaidas. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, kiekviena šalis padengia savo išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (pirmoji kolegija)

nusprendžia:

- 1. Atmesti ieškinį.**
- 2. Kiekviena šalis padengia savo išlaidas.**

Cooke

García-Valdecasas

Trstenjak

Paskelbta 2005 m. spalio 25 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris

Pirmininkas

E. Coulon

R. García-Valdecasas